

C80 – BRU5

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

25 januari 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

INHOUD

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de nieuwe communautaire spanningen rond het cultuurhuis Flagey en het eventueel failliet van het cocommunautaire model in Brussel	1
Met redenen omklede moties	11

Voorzitter: mevrouw Gerda Van Steenberge

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de nieuwe communautaire spanningen rond het cultuurhuis Flagey en het eventueel failliet van het cocommunautaire model in Brussel

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, ik vertel geen geheim wanneer ik stel dat het Vlaams Belang altijd enige scepsis heeft gehad ten opzichte van cocommunautaire oplossingen, hoe goed bedoeld ze ook zijn. Als u ze uitdraagt, doet u dat met de beste bedoeling. Velen van ons zijn Brusselaars en we weten dat de praktijk in Brussel dikwijls op iets anders uitdraait.

Dit is het derde couplet in de zaak-Flagey. Einde 2004, kort na de begrotingsbesprekingen, hebben de heer Vanackere en ik u geïnterpelleerd omdat u een SOS-mail kreeg dat het slecht ging met het vlaggenschip dat gered moest worden. De thematiek is in de commissie voor Cultuur al verschillende keren besproken en kan opengetrokken worden naar de Munt, het PSK en andere instellingen. Dat zijn weliswaar instellingen met een andere juridische structuur en u denkt eraan om ook deze op een of andere wijze op een cocommunautaire manier te besturen. Daar zullen we het vandaag echter niet over hebben.

Kort na de begrotingsbesprekingen van 2004 kwam de zaak-Flagey dus naar boven. De commissie heeft u dat absoluut niet kwalijk genomen, op één partij na, die er een amalgaam van maakte en dacht dat u het parlement voor schut stelde. Het gaat over het oude NIR-gebouw dat van de ondergang moest worden gered. Het is een complex van 20.000 vierkante meter dat de culturele ontmoetingsplaats zou moeten worden voor Vlamingen en Franstaligen. Er waren lange discussies, en dat waren inderdaad Arckensiaanse discussies, maar er werden ook Vanackeriaanse accenten in gelegd. Enkele zaken zijn onbesproken gebleven. Als we echter de teksten nog eens nalezen, zien we dat er dingen toch kort ter sprake zijn gekomen, maar die hadden een verdere draagwijdte dan we toen konden voorspellen.

Over wat de culturele werking precies zou betekenen, hadden we het toen niet. Het gaat over programmering van jazz, hedendaagse klassieke muziek, traditionele muziek en film, en dit alles in de historische lokalen en studio's van Flagey. Toen al klonk het dat men een zwakke visie had op wat er precies zou moeten gebeuren

op cultureel vlak. De essentie van de zalen, namelijk de typische akoestiek, werd onvoldoende benut. Belangrijk in de context van de problemen nu is dat de culturele invulling gebeurde door de heer Boon Falleur en artistiek directrice France de Kinder, van wie toen al gezegd werd dat ze alleen oog had voor cultuur met een grote C en het modernere genre niet genegen was. Door de demarche van de minister kon Flagey op dat ogenblik van de ondergang gered worden.

Wij hebben toen ook gesproken over het verschil tussen de nv en de vzw Flagey. Op dat ogenblik hadden wij niet door – u misschien wel – welke portee dat in de toekomst nog zou kunnen hebben. De nv beheert het gebouw en staat toe dat een aantal privé-initiatieven zich in het gebouw vestigen, onder meer de Brusselse media, namelijk tvbrussel, Brussel Deze Week en FM Brussel, die de vierde verdieping hebben ingepalmd en er een vaste stek hebben gevonden. In de nv zit een grote groep ondernemers, onder leiding van de heer Van Waeyenberge, die het gebouw heeft gerenoveerd. Ze hebben hun activiteiten ondergebracht in de nv die het gebouw grotendeels exploiteert en het deels verhuurt aan de vzw Flagey. De raad van bestuur was twee jaar geleden zo boos op de Franse Gemeenschap en op Brussel omdat ze weinig geld op tafel legden, namelijk een tiende van wat Vlaanderen gaf. Het ging vooral over de Franse Gemeenschap want Brussel heeft strikt genomen geen culturele competentie. Het kan die hebben door een activering van de culturele competentie van de GGC, maar ik denk dat daar geen voorstanders van zijn.

Daarom kreeg u een SOS-mail. U deed een heel genereus aanbod: u wilde 1,5 miljoen euro op tafel leggen. Er is een discussie gevoerd over waar die gelden vandaan zouden moeten komen. Er waren kleine incidentjes over. Het was de tijd van het Brusselfonds. De gelden van dat fonds hebben veeleer een sociale bestemming, maar het is uw geesteskind, mijnheer de minister, en u doet daarmee wat u wilt. Er is inmiddels een evenwicht gevonden in de bestemming van de gelden van het Brusselfonds. Daar kan volgens mij een cultureel stukje aan zitten. Van die 1,5 miljoen euro zijn 500.000 euro gebruikt voor de overstap van het Vlaams Radio Orkest en het Vlaams Radio Koor (VRO/VRK) van Leuven naar Flagey, waar het thuishoort, gelet op de akoestiek.

Flagey zou een Vlaams vlaggenschip worden, weliswaar met een open uitstraling naar alle gemeenschappen in Brussel. Dezelfde dag dat de heer Vanackere en ik u interpelleerden over Flagey, kregen we via de kranten al het bericht dat de operatie niet zou doorgaan. Mijn in-

terpretatie was dat de groep rond Van Wayenberghe werd afgedreigd door de Franse Gemeenschap.

Het tweede couplet volgde op 26 maart 2005, toen de Franse en Vlaamse Gemeenschap uit de impasse geraakten en we vernamen dat een zogenaamde cocommunautaire oplossing werd bedacht. We hebben toen een lange en interessante discussie gevoerd over cocommunautair en bicommunautair. Dat was geen spelletje in semantiek. De discussie was belangrijk. De schriftelijke weerslag ervan bestaat, en staat ook op het internet.

Toch schijnt de discussie geen weerklank te vinden. Onlangs zag ik een column van artistiek directeur Goossens van de KVS. Onder meer inzake Flagey spreekt hij nog steeds van een bicommunautaire oplossing.

Het is concept 'cocommunautair' is een belangrijk nieuw concept van besturen tussen gemeenschappen met wederzijds respect, met gelijke inbreng op alle vlakken en met culturele uitwisseling, al dan niet uitlopend in een cultureel verdrag met de Franse Gemeenschap. U bent een onvoorwaardelijke voorstander, maar u weet dat het Vlaams Belang daar uiteraard een zekere 'réticence' tegenover heeft. Bovendien is er ook het subtiele onderscheid tussen biculturele instellingen, zoals Bozar, en de bicommunautaire instellingen, zoals een aantal federale musea. Cocommunautair houdt ook een akkoord tot samenwerking in. Men werkt samen en niet tegen elkaar, en met respect voor elkaar.

Mijnheer de minister, ik herinner me uw enthousiasme dat finaal uitmondde in een warme omhelzing van de vrouwelijke minister van Franse Cultuur, mevrouw Laanan.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer Arckens, ik moet u even corrigeren. Het is belangrijk om te onderstrepen dat de minister werd omhelsd door mevrouw Laanan. *(Gelach)*

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, ondanks het warme moment, werd ik toch overmand door enige scepsis, die werd gevoed door twee zaken.

Ten eerste had de minister zich enkele maanden eerder sterk gemaakt dat Flagey effectief, in ruil voor de belangrijke financiële inbreng van de Vlaamse Gemeenschap, ook een Vlaamse culturele instelling zou worden. Ik werd in mijn mening gesterkt doordat de Franstalige pers sprak van een vijandig overnamebod, van een revanche voor Kladaradatsch. Bovendien wou de Franse Gemeenschap plots wel geld op tafel leggen, iets wat eerder slechts met mondjesmaat gebeurde.

Ten tweede voelde ik aan dat, hoe goed bedoeld ook, de zogeheten cocommunautaire oplossing uiteindelijk weer zou uitdraaien op wat we niet wilden, namelijk iets bicommunautairs waarbij de Franstaligen van de goodwill van de Vlamingen misbruik zouden maken.

Mijnheer de minister, het derde couplet kwam er net na de begrotingsbesprekingen in het plenum van het Vlaams Parlement, waar we in 2006 opnieuw te horen kregen dat er een rel over Flagey dreigde tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap en de Brusselse regering

Ik herhaal dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de nv en de vzw Flagey. Ik heb dat al benadrukt. We mogen ook het volgende niet vergeten. Toen de cocommunautaire oplossing werd uitgewerkt, werd bedacht dat een meerderheid van Nederlandstaligen in de raad van bestuur zou zitten en dat niemand vetorecht zou hebben. Men zei echter niets over mogelijke interferenties tussen de nv en de vzw. Nochtans waren de heer Boon Faillieur en mevrouw de Kinder al bekend. Vooral de heer Boon Faillieur was een 'hot issue' – wat nu tot uiting komt.

Plots wordt er nu moord en brand geschreeuwd in de pers over de heer Boon Faillieur, die zowel gedelegeerd bestuurder is van de nv Flagey, de eigenaar van het gebouw, als algemeen directeur van de vzw, verantwoordelijk voor de culturele invulling. U hebt gelijk, mijnheer de minister, dat beide functies in feite onverengbaar zijn. Dit feit zorgt er mede voor dat Flagey een onontwarbaar kluwen wordt met belangenvermenging. U stelt zelf dat de heer Faillieur geen twee heren kan dienen. U zei: "als er onderhandeld moet worden tussen de vzw en de nv, is het niet normaal dat je in naam van de vzw a zegt, vervolgens aan de andere kant van de tafel plaatsneemt en in naam van de nv b zegt". Boon Faillieur moet kleur bekennen en een keuze maken. Het kan niet dat hij in bepaalde dossiers voor de nv kiest en de vzw opzadelt met de 3,6 miljoen euro die de nv na de renovatie van het gebouw tussen 2002 en 2005 in de vzw investeerde. Volgens Boon Faillieur ging het om leningen die aan de nv moeten worden terugbetaald. Vervolgens is er het feit dat de gedelegeerd bestuurder 182.000 euro verdient, maar het is volstrekt onduidelijk of dat geld door de nv of via de vzw – en dus via subsidiegeld – wordt betaald.

Dit alles is klare taal, maar hoe komt het dat dit nu pas wordt vastgesteld en dat dit aspect in de loop van de jaren nooit ter sprake is gekomen? Het lijkt me de logica zelf dat iemand geen twee heren kan dienen, de vzw en de nv, en dat daar ernstige spanningen van moesten komen. Mijnheer de minister, nu eist u terecht tabula rasa: een nieuwe ploeg moet overnemen.

Er is ook nog een tweede feitje. Mevrouw France de Kinder is de vriendin van Bernard Boon Faillieur. U merkt ook hier een onontwarbaar kluwen. Waarom merken we dit nu pas op? Is het niet wat laat om dat vast te stellen? Het kan natuurlijk dat ze twee jaar geleden geen relatie hadden – daarover zal ik me niet uitspreken.

Er is nog een ander punt. De adviescommissie heeft een rode kaart getrokken. Een en ander houdt ook verband met het Kunstendecreet. Dat was ook voorspelbaar. De programmering van Flagey zou te conservatief en het aanbod nogal zwak zijn. De Franstalige leden van bestuur trekken de objectiviteit van het advies in twijfel. We hebben die discussie al honderd keer gevoerd in de commissie voor Cultuur. We kunnen niet doen alsof er niets aan de hand is. U neemt het advies van de beoordelingscommissie wel au sérieux. Bovendien komen er nogal wat financiële middelen uit Vlaanderen. Daaruit volgt uiteraard dat een en ander moet worden rechtgetrokken.

Collega's, hoe moet het nu verder met Flagey? Minister Anciaux denkt de problemen te kunnen oplossen door een nieuwe algemeen directeur aan te duiden. Hij denkt daarbij aan de heer De Greef, bekend van het Kaaithooftheater en intendant van Brugge 2002. Maar minister Laanan van de Franse Gemeenschap noch de Brusselse minister-voorzitter Picqué wil daar van weten. Ze willen de huidige werking van Flagey continueren. Ze willen geen discussie meer voeren over de artistieke werking. De discussie mag enkel gaan over de budgettaire problemen. Volgens hen wordt de heer De Greef door de Vlaamse Gemeenschap naar voor geschoven als chantagemiddel voor verdere Vlaamse subsidiëring. Dat is wel een zeer flauw argument. Het is echter wel typisch voor de gang van zaken in deze hoofdstad.

De onderhandelingen hadden eind december afgerond moeten zijn. Op 5 januari, de dag dat ik het interpellatieverzoek heb ingediend, was er, bij mijn weten, echter nog niets gebeurd. De pers heeft er in ieder geval niks over bericht.

Mijnheer de minister, hebt u in het verleden een niet wat te overtrokken positieve visie gegeven over wat een cocommunautaire oplossing zou kunnen zijn in culturele materies? Wij betwisten uw goede bedoelingen niet. We hebben er wel steeds op gewezen dat voor Franstaligen 'co' en 'bi' gewoon een spelletje semantiek zou worden, en dat ze dezelfde methodes zouden toepassen dan degenen die in het verleden voor andere materies werden gebruikt. Van veel hoffelijkheid en cocommunautair respect is er nooit sprake. De onwil komt steeds van één kant.

Mijnheer de minister, de splitsing van de nv en vzw Flagey is uiteraard de logica zelve. Maar als dit niet kan gebeuren voor de Franse Gemeenschap en voor Brussel, lijkt het me zinnig om van Flagey gewoon een Vlaamse culturele instelling te maken. In de beginfase wilde u dat trouwens ook. Uiteraard schept dat grote financiële problemen. Mocht dat het idee zijn, dan kan er geen financiering volgen via het Kunstendecreet. Ieder weldenkend mens zal het er wel mee eens zijn dat dit de enige oplossing is als er niet snel een akkoord wordt gevonden. Mijnheer de minister, is er ondertussen al een akkoord

uit de bus gekomen? Indien er voor een Vlaamse oplossing wordt gekozen, dan moet de domme discussie over de nieuwe algemeen directeur De Greef, die in Vlaanderen als een zwaargewicht geldt en de perfecte oplossing zou kunnen zijn voor Flagey, niet meer worden gevoerd.

Als zelfs een elementair gegeven als de splitsing tussen vzw en nv in de constructie Flagey voor Franstaligen en ook voor Brussel onbespreekbaar is, is het dan niet beter de cocommunautaire oplossing gewoon op te doeken? We zouden dan kunnen nadenken over andere en nieuwe vormen van Vlaamse financiering, buiten het Kunstendecreet om.

Naar het schijnt, zou de schuld uit het verleden – de fameuze 3,6 miljoen euro achterstallige huurgelden – vervallen in ruil voor een toezegging tot verlenging van het huurcontract voor 18 jaar. Dat lijkt me bizar. Wat is daar precies van aan?

Mijnheer de minister, ik heb nog een vraag over de andere eerbiedwaardige federale instellingen in Brussel, zoals De Munt en het PSK. Die hebben weliswaar een andere juridische structuur. Het siert u dat u al enkele pagina's verder zit in het boek dat 'België' heet. Het zou wel eens kunnen dat dit land uit elkaar valt, hoewel ik het eerder in 3007 dan in 2008 verwacht. U denkt verder. U stelt zich de vraag wat er in dat geval met die federale of bicommunautaire instellingen moet gebeuren. U stelt ook daar een cocommunautaire oplossing, of iets in die aard, voor. In de Franstalige pers werd onmiddellijk moord en brand geschreeuwd. Mijnheer de minister, trekt u geen conclusies na al hetgeen is gebeurd met Flagey?

Mijnheer de minister, tot daar mijn vragen. Hopelijk volgt er geen vierde couplet. Voorts heb ik nog tal van technische vraagjes, die ik u schriftelijk zal overmaken.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de minister, ik ben niet opgeleid door de jezuïeten. Ik volg hier wel hun methode. Ik zal u drie punten voorleggen: één vaststelling en twee vragen. Ik begrijp natuurlijk dat u daar niet onmiddellijk een antwoord op kunt geven.

De stelling is helemaal niet tegenstrijdig met de teneur van de interpellatie van de heer Arckens of met de vroegere antwoorden van minister Anciaux. Het is belangrijk dat er geen amalgaam wordt gemaakt van twee zaken. Enerzijds de vaststelling dat in het hoofdstedelijk gebied uiteraard elk cultureel initiatief, als het zinvol wil zijn, zich moet richten op verschillende gemeenschappen. Er moet dus een openheid zijn voor de vele gemeenschappen in Brussel. Anderzijds de stelling, maar voor mij de verkeerde stelling, dat zoiets

alleen maar mogelijk is wanneer het beheer van initiatieven in handen is van verschillende gemeenschappen tegelijkertijd. Ik denk dat de minister en andere collega's al regelmatig hebben laten blijken dat men perfect vanuit één gemeenschap in staat is om de spelregels van de hoofdstad te begrijpen namelijk dat wanneer men subsidies ontvangt van één van de grote gemeenschappen van dit land, men tegelijkertijd de verplichting heeft om open te staan voor de andere gemeenschappen. Er zijn te veel voorbeelden van geslaagde succesformules, zoals de Ancienne Belgique en de Koninklijke Vlaamse Schouwburg. Men kan niet beweren dat dit gesloten instellingen zijn die niet zouden openstaan voor het Brusselse en zelfs ruimere publiek. Sommigen echter denken dat men maar kan openstaan voor de andere gemeenschap wanneer men ook samen beheert. Omdat het zo vaak wordt geformuleerd op deze manier – samen beheren of bekrompen zijn – vind ik het de moeite waard om het nog eens duidelijk te zeggen. Er zijn trouwens ook tegenvoorbeelden. Het is perfect mogelijk om in instellingen waar de gemeenschappen wel allebei bij betrokken zijn, vast te stellen dat er iets mis is met de openheid.

Ik heb nog twee bijkomende vragen. In een motie van bijna twee jaar geleden, hebben wij erop aangedrongen dat de oplossing voor Flagey, die gefinancierd werd met de middelen van het Brusselfonds, een tijdelijke opstap zou zijn met de bedoeling Flagey uiteindelijk in te schakelen in het reguliere Vlaamse beleid. Het was niet de bedoeling dat Flagey een koekoeksei in het Brusselfonds zou zijn en dat het bedrag voor Flagey structureel in het Brusselfonds zou behouden worden, maar dat de overstap naar het Kunstendecreet zou gemaakt worden. Is dat nog altijd de koers die gevolgd wordt? Is het nog altijd de bedoeling om er tijdig voor te zorgen dat de middelen van het Brusselfonds niet belast worden door dit belangrijke dossier?

Hoe zit het met het omvattende culturele samenwerkingsakkoord tussen de twee gemeenschappen? Ik weet hoe moeizaam het kan zijn, maar ik blijf ervan overtuigd dat een cultureel samenwerkingsakkoord tussen de twee gemeenschappen in abstracto één van de noodzakelijke platforms is waar men met elkaar afspraken maakt zoals: hoe communiceren we met elkaar, hoe organiseren we de dialoog, hoe brengen we elkaar op de hoogte? Schiet men op met het idee van het sluiten van een cultureel samenwerkingsakkoord tussen de twee gemeenschappen? Ik weet dat het Vlaams Parlement de minister heeft aangemoedigd om zo'n akkoord te sluiten maar een aantal beginselen, zoals respect voor de Vlaamse Gemeenschap, mee op te nemen. Maar ik wil de minister ook aanmoedigen om met een gedurfd voorstel van een mogelijk cultureel akkoord te komen. Ik denk dat zoiets situaties zoals vandaag zou helpen vermijden.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: We hebben in het verleden duidelijk gesteld dat een cultureel samenwer-

kingsakkoord voor ons met eender wie kan, maar er moet wel aan een aantal voorwaarden worden voldaan. De naleving van het territorialiteitsbeginsel door de Franse Gemeenschap is voor ons essentieel. De heer Vanackere suggereerde ook om al stappen te nemen en een tekst voor te leggen. Ik meen me te herinneren dat men dat jaren geleden al eens geprobeerd heeft.

Ik las vandaag iets in de krant over de Brussels Biënnale. Is dat een bi- of een cocommunautair project?

Minister Bert Anciaux: Mono, maar open.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: U zegt het beu te zijn dat de Vlaamse Gemeenschap daarvoor moet opdraaien volgens de huidige verhoudingen. Zo geeft ze het tienvoudige van wat de Franse Gemeenschap opvoert. U verklaart daar niet langer aan mee te doen. Als de Vlaamse Gemeenschap het grootste deel, zoniet alles, betaalt, dan wordt het een Vlaamse biënnale in Brussel. Is dat een beslissing of iets waarmee u gewoon dreigt? Die precisering zou ik nog graag hebben.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw de voorzitter, om te beginnen wil ik de heer Arckens danken voor zijn uiteenzetting, die ik grotendeels kan bijtreden. Ik wil erg graag op zijn vragen antwoorden.

De heer Steven Vanackere: Hebt u het dan ook over de uitspraak dat België nog tot 3007 zal blijven bestaan?

Minister Bert Anciaux: Ik ben een veel grotere optimist dan de heer Arckens. Ik ga er veeleer van uit dat het 2008, 2009 ten laatste wordt.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, maak er geen incident van, maar ik wil mijn collega wat dat betreft toch ook tegenspreken.

De heer Steven Vanackere: Ik heb een breuk in de fractie veroorzaakt.

Minister Bert Anciaux: Misschien ben ik iets te optimistisch, maar het zal toch dichterbij die datum liggen dan duizend jaar later. (*Gelach*)

Voor ik inga op de drie concrete vragen, wil ik kort de algemene problematiek schetsen. Flagey is ongetwijfeld een complex probleem, omdat twee concrete problemen op elkaar inwerken, wat maakt dat er in deze kwestie zeer veel betrokkenen zijn, met zeer veel uiteenlopende belangen. Er is de ontstaansgeschiedenis van Flagey, waarin een commerciële vennootschap, de nv Flagey, een prominente rol speelt. Die vennootschap doet sinds enkele jaren een beroep op de over-

heid. Ook is het een pioniersdossier voor de zogenaamde cocommunautaire samenwerking tussen de twee gemeenschappen, waarbij het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest een rol voor zichzelf weggelegd ziet. Ik ben de eerste om toe te geven dat hier een zeer moeilijk te ontwarren kluwen kan ontstaan. Voor de overheid komt het er dus op aan zeer waakzaam te zijn. Ik ben er nog altijd van overtuigd dat ik zeer goed weet waarmee ik bezig ben.

Mijnheer Arckens, u hebt gelijk. Er zijn een aantal problemen. Er is de problematiek van de nv en de vzw. Er is de problematiek van de artistieke invulling. Er is zelfs nog een bijkomend probleem. Er is immers de rol die VRO-VRK echt kan spelen bij die artistieke invulling. Dat is zeker een van de redenen geweest waarom ik deadlines heb opgelegd en tabula rasa wil maken.

Zolang Flagey louter een privézaak was, en er geen sprake was van subsidie van wie dan ook, stond het de initiatiefnemers vanzelfsprekend vrij om de werking naar eigen inzicht te organiseren. Juridisch was er geen enkel bewaar tegen de oprichting van de vzw Flagey, die instond voor de exploitatie van de culturele ruimtes in het gebouw en waarbij de bestuurders van de vzw en de bestuurders van de nv identiek dezelfde personen waren. Ik wil in deze context opmerken dat deze personen een wezenlijke inspanning hebben geleverd om het gebouw te redden. Dat is een verdienste waarvoor ze waardering en respect verdienen. Dat mag worden gezegd.

Op het ogenblik dat de vzw echter subsidies begon te krijgen van de Vlaamse Gemeenschap, en later ook van de Franse – zij het dat het in een eerste fase ging over een zeer klein bedrag, dat later werd opgetrokken – en van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, was het voor mij duidelijk dat deze constructie geen stand kon houden. Ik vond het niet meer kunnen dat, nu de vzw subsidies kreeg van de overheid, de bestuurders van de nv en de bestuurders van de vzw identiek zouden zijn. In het akkoord van twee jaar geleden werd dan ook bepaald dat de bestuurders van de vzw vertegenwoordigers moesten zijn van de subsidiërende overheden, en dat de bestuurders van de nv zich volledig moesten terugtrekken uit de vzw. Dat is dan ook daadwerkelijk gebeurd. Sinds 1 januari 2006 worden de raad van bestuur en de algemene vergadering van de vzw bemand door een nieuwe ploeg, onder het voorzitterschap van de heer Herman Balthazar. Zoals u weet, hebben we op dit ogenblik in de raad van bestuur twee maal drie vertegenwoordigers. Daarvan zijn er drie aangeduid door de Vlaamse Gemeenschap en drie door VRO-VRK, maar alle zes worden ze aangeduid door mezelf en de Vlaamse Regering. De Franse Gemeenschap heeft drie vertegenwoordigers. Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest heeft er twee: een Franstalige en een Vlaming. We hebben dus een meerderheid in de raad van bestuur en de algemene vergadering. Voor de algemene vergadering moet er met twee worden ver-

menigvuldigd. We hebben ook het voorzitterschap, namelijk voor de heer Balthazar.

Voor ons was dat echter nog niet voldoende. We stelden vast dat de verstrengeling tussen de vzw en de nv nog steeds te groot was. U vroeg me of ik dat niet wist vanaf het begin. Ik wist dat niet vanaf het begin. Voor mij was het vanzelfsprekend dat, op het ogenblik dat we een volledig akkoord hadden, de verstrengeling moest stoppen.

U gaf ook voorbeelden van andere vormen van verstrengeling. We weten dat de afgevaardigd bestuurder van de nv, ook de algemeen directeur van de vzw is. Vanaf het moment dat ik op de hoogte was van dergelijke verstrengelingen, heb ik beslist dat die niet mochten blijven bestaan. In het begin ging ik ervan uit dat zulke verstrengelingen niet meer bestonden.

De heer Erik Arckens: Ik begrijp dat niet. Het was toch duidelijk dat de heer Boon Faillieur daar was?

Minister Bert Anciaux: Ja, het was absoluut duidelijk dat de heer Boon Faillieur er was. Ik ging er ook vanuit dat hij de verantwoordelijkheid voor de vzw droeg, maar ik wist op dat moment niet dat hij ondertussen zijn functie als afgevaardigd bestuurder van de nv bleef waarnemen. Dat is mijn fout. Ik had dat moeten weten, al ben ik enkel verantwoordelijk voor de vzw en kan ik niet altijd weten wat iemand nog meer doet naast de duidelijke taken die door de vzw worden opgelegd.

De verstrengeling wordt inderdaad bijzonder treffend geïllustreerd door het feit dat tot op heden de algemeen directeur van de vzw Flagey en de afgevaardigd bestuurder van de nv identiek dezelfde persoon zijn. Zo iets kan niet, gezien het risico op belangenvermenging. Ik zeg dus niet dat er sprake was van belangenvermenging, maar wel dat het risico daarop bijzonder groot was. Deze regeling is ook niet onaanvaardbaar gelet op het risico op een belangenconflict.

De overeenkomst tussen de nv en de vzw liep af op 31 december 2006. Ik heb wel gepoogd om in te breken in de lopende overeenkomst die werd gesloten in de tijd dat de twee raden van bestuur identiek waren, maar hoe dan ook werd ik bij onze overname van de vzw op juridisch vlak geconfronteerd met de lopende overeenkomst. Dat had het nadeel dat ik niets kon forceren, maar er was ook het duidelijke voordeel dat ik een echte deadline kon vastleggen.

Het einde van de lopende overeenkomst op 31 december 2006 was voor mij een uitgelezen moment om de volledige scheiding tussen nv en de vzw af te dwingen. Ik heb hierover gesprekken aangeknoopt met de Franse Gemeenschap en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, en ik kan u meedelen dat daarover volledige

eensgezindheid is ontstaan. De nv en de vzw werden vanaf 1 januari 2007 volledig van elkaar gescheiden. Een algemeen directeur die de vzw leidt, maar tezelfdertijd op de payroll van de nv staat en daar een actieve functie uitoefent, is vanaf 1 januari 2007 volstrekt onmogelijk.

Ik heb dat moment ook aangegrepen om, samen met de andere subsidiërende overheden, onderhandelingen op te starten met de nv over de openstaande schulden. We zijn daar al enkele maanden mee bezig.

Mijnheer Arckens, toen we de overname van de vzw deden, konden we redelijkerwijze aannemen dat de zaak onbelast was. Dat bleek echter niet het geval. We kunnen daar heel veel bedenkingen bij hebben, maar juridisch kunnen we niet veel doen. Ik vond in elk geval dat de verhouding tussen de vzw en de nv minstens complex kon worden genoemd op het vlak van de boekhoudkundige verrichtingen. Daarom hebben we een financiële audit laten uitvoeren, met actieve deelname van een van onze inspecteurs van Financiën. Ik had het niet actiever kunnen doen. De uitkomst van de audit was dat de zaak heel ingewikkeld was, maar dat er geen vormen van onregelmatigheden konden worden vastgesteld. Die conclusie had ik eerlijk gezegd helemaal niet verwacht. Op zo'n moment kunnen we heel veel bedenkingen hebben, maar er waren geen feiten die wezen op onregelmatigheden. Dat deed echter geen afbreuk aan het feit dat ook aan dat ingewikkelde kluwen een einde moest komen op 1 januari 2007. De overeenkomst is blijven lopen tot het einde van 2006 en ik heb die toestand moeten aanvaarden.

We hebben andere maatregelen genomen, maar we stelden op het einde van 2006 ook vast dat de vzw een lopende schuld had bij de nv ten belope van ongeveer 4 miljoen euro. Die schuld was in grote mate ontstaan vooraleer we de vzw in handen kregen, maar is nog gegroeid onder de leiding van de algemeen directeur van de vzw, ook nog in het laatste jaar.

De term 'openstaande schulden' is eigenlijk te algemeen en behoeft specificatie. Het openstaande bedrag bestaat voor een deel uit echte schulden en voor een deel uit prefinancieringen door de nv van investeringen die nodig waren voor de werking van de vzw, maar waarvoor de vzw geen geld had. Het grootste gedeelte van deze openstaande vorderingen is ontstaan in de periode tussen 2002 en 2004, voor onze overname. In 2005 en 2006 is er een reële schuldaangroei ten aanzien van de nv van 500.000 euro.

Het moet duidelijk zijn dat de werking van de vzw met een openstaande vordering van bijna 4 miljoen euro voor ons volstrekt onmogelijk is. Ik herhaal: een goede werking van de vzw is niet mogelijk als de schuld blijft openstaan. We hebben een akkoord bereikt met de nv waarbij de openstaande vorderingen volledig worden

kwijtgescholden door de nv. Er is dus geen sprake meer van schulden. Daarbij werd een langetermijnovereenkomst van 18 jaar afgesloten voor het gebruik van het gebouw waarvoor een beperkt deel van de investeringen, voor een totaalbedrag van 600.000 euro, aan de nv moet worden terugbetaald, gespreid over een periode van 12 jaar. Ik denk dat de toekomst van de vzw met deze regeling veilig is gesteld, althans op financieel vlak.

Ik herhaal dat onze financiële audit er – spijtig genoeg – toe heeft geleid dat ik die vorderingen niet kon betwisten. Ze waren reëel. Natuurlijk konden we heel wat vragen stellen omdat dezelfde mensen die in de raden van bestuur zaten, beslisten om vanuit de nv een prefinanciering te doen voor de vzw. Wij namen later de vzw over, inclusief alle engagementen van de nv en de vzw of, met andere woorden, met alle afspraken die dezelfde mensen met elkaar hebben afgesproken. Juridisch konden we niet ageren. We hadden geen poot om op te staan.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, als de inspectie van Financiën de zaak gecontroleerd heeft, dan ga ik ervan uit dat het werk naar behoren werd verricht. Ik heb zelfs een vermoeden over welke controleur het gaat. Als mijn vermoeden klopt, ben ik helemaal gerustgesteld.

Ik ga dus uit van de veronderstelling dat er schulden waren die te zien waren in de passiva van de boekhouding, maar dat daar ook activa tegenover stonden: inschrijvingen die ertoe leidden dat de vzw geen overgedragen verlies had van 4 miljoen euro. Ik ga ervan uit dat het een thesaurieaangelegenheid betreft. Mocht het zo zijn dat de vzw structurele en jaar na jaar overgedragen negatieve resultaten zou hebben meegesleept, dan zouden er ook problemen zijn met de vzw-wetgeving.

Ik ken het dossier niet voldoende om met grote overtuiging te zeggen hoe de vork aan de steel zit, maar ik denk niet dat de collega's ervan uit mogen gaan dat de vzw belast is met 4 miljoen euro aan schulden. Als dat wel zo zou zijn, zit de vzw in de problemen op basis van de vzw-wetgeving. Vzw's kunnen immers niet zomaar, zonder in vereffening te worden gesteld, overgedragen verliezen blijven opstapelen. Dit wordt een heel technische discussie, maar zoals een bedrijf failliet kan gaan als het vermogen negatief wordt, worden ook in de vzw-wetgeving voorzorgen genomen om te vermijden dat een vzw jarenlang onder nul gaat.

Mijnheer de minister, ik zal meteen nuanceren, want u noemt een oplossing waarmee de spons kan worden geveegd over het verleden. Toch zouden we de vraag moeten stellen hoe het mogelijk is geweest dat de vzw gedurende een aantal jaren werd beheerd op een manier die niet conform de vzw-wetgeving was.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Vanackere, ik kan me er niet over uitspreken of er sprake was van een inbreuk op de vzw-wetgeving. Ik ben geen specialist op dat vlak. Ik kan enkel vertellen dat er een structureel probleem was. Er waren enerzijds reële schulden, dus zonder dat activa in de plaats werden gesteld, maar er was ook sprake van een prefinanciering, en die moet als een lening worden beschouwd. Het zou me verbazen indien er een echt groot probleem met de vzw-wetgeving zou zijn geweest, want dat is niet gebleken uit het auditrapport. En ik kan u verzekeren dat de strengste van onze inspecteurs zijn tanden in dit dossier heeft gezet. Via onze oplossing werd de schuld van 4 miljoen euro kwijtgescholden en is er een onbetwistbare investering van 600.000 euro, gespreid over 12 jaar. De snelle rekenaar zal uitkomen op een niet-indexeerbaar bedrag van 50.000 euro per jaar.

Dames en heren, het tweede belangrijk probleem is het cocommunautaire beheer van een instelling binnen de Brusselse context. Het is evident dat we hier te maken hebben met een heus pioniersproject en dat de grenzen van het project worden afgetast. Ik stel vast dat er makkelijk communautaire relletjes of rellen ontstaan inzake Flagey, waarbij de Vlamingen ervan beschuldigd worden de hele zaak te willen koloniseren en waarbij de Franstaligen het verwijt krijgen dat zij alles willen immobiliseren. Ik wil me in deze kwestie niet laten provoceren, al is dat niet altijd eenvoudig.

Belangrijk en significant is dat alle betrokken partners – de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest – het project willen laten slagen en dat klaarblijkelijk niemand – althans op dit ogenblik – de zaak wil doen ontploffen. We hebben daarvoor immers samen al te veel energie gestoken in het oplossen van een aantal fundamentele problemen. Alle partners willen dat dit lukt en dat is niet vanzelfsprekend.

De heer Erik Arckens: Kunt u een concreet voorbeeld geven van een project waarbij de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap samen voor iets gaan en ook iets bereiken binnen Flagey?

Minister Bert Anciaux: Zo is er de discussie die ik heb aangezwengeld sinds het begin van 2006. We hebben een artistieke audit laten uitvoeren en dergelijke. Het resultaat is dat er op het einde van 2006 een totaal nieuw beheer kwam. Het resultaat van heel de discussie met de nv is zonder twijfel ook de verdienste van de Franse Gemeenschap. We zijn samen gegaan voor een tabula rasa zodat er een einde kwam aan de onduidelijkheid tussen de vzw en de nv.

De heer Erik Arckens: Tegelijkertijd doet de Franse Gemeenschap toch wel iets eigenaardigs. Op het moment dat er een beoordeling is, gebaseerd op het Kun-

stendecreet, legt ze die gewoon naast zich neer. Dat is toch wel cruciaal.

Minister Bert Anciaux: Het is nogal vanzelfsprekend dat ik die niet naast me neerleg. Ik zou niet weten wat ik zou doen als er een beoordeling volgt op basis van een decreet van de Franse Gemeenschap. Ik zou er waarschijnlijk akte van nemen. Heel veel meer zou ik niet doen, denk ik.

Daarom hebben we ook een commissie samengesteld waarin de drie subsidiërende overheden vertegenwoordigd waren. Ze moest onder andere een artistieke beoordeling geven. Ik moet hier wel zeggen dat ik er niet geweldig van onder de indruk was. In de commissie zaten echter in elk geval mensen die hebben gepoogd ideeën te ontwikkelen om het cocommunautaire project ook een artistieke ziel te geven. Ik had meer een harde beoordeling verwacht over de huidige artistieke werking. Nu blijkt dat er veeleer ideeën worden geopperd om in de toekomst te komen tot een goede, gemeenschappelijke, artistieke werking. Het zij zo.

Er zijn toch wel een aantal argumenten om te stellen dat de Franse en de Vlaamse Gemeenschap, en ook het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, het cocommunautaire project alsnog willen laten slagen. U moet weten dat het de eerste keer is dat er een fundamenteel samenwerkingsproject is, waarbij de Vlaamse Gemeenschap in de feiten een meerderheid heeft in het beheersorgaan.

De heer Erik Arckens: Dat wil niets zeggen.

Minister Bert Anciaux: Voor ons misschien niet. Voor de Franstaligen is dat echter niet zo vanzelfsprekend.

De heer Erik Arckens: Zelfs als daar tien Nederlandstaligen en één Franstalige in zetelen, dan kan die laatste toch de touwtjes in handen hebben. De Vlaamse kinderhandjes zijn dan vlug gevuld.

Minister Bert Anciaux: Laat me duidelijk zijn: er is een zeer goede samenwerking tussen mezelf en alle vertegenwoordigers van de Vlaamse Gemeenschap. Er wordt zeer veel overleg gepleegd. Het zijn geen pseudo-Vlamingen die zetelen. De belangen van de Vlaamse Gemeenschap worden op een kordate en correcte wijze verdedigd. Ik weet niet of men dat gewoon is bij cocommunautaire gesprekken in Brussel. Er zijn – gelukkig – uitzonderingen.

Hetzelfde kan gezegd worden over de gemeenten. Er zijn Vlamingen die kordaat zijn. De Franstaligen worden ook niet altijd geconfronteerd met Vlamingen die op hun strepen staan. In dit dossier was dat zeker het geval. Dat heeft hen verbaasd. Toch blijven ze voorstander van het project. Dat is voor mij een interessant gegeven.

Geachte collega's, ik stel vast dat er makkelijk communautaire relletjes ontstaan met wederzijdse verwijten. Belangrijk en significant is dat alle betrokkenen zich willen blijven inzetten voor dat project. Niemand wil de zaak opblazen. Was dat wel zo geweest, dan lag er meer dan genoeg dynamie op het pad om dit project met een enorme knal te laten ontploffen. Het is niet moeilijk om over Flagey 'ambras' te maken. Ik stel vast – en dat verheugt me bijzonder – dat alle betrokken partijen op zoek zijn naar een gezond evenwicht om Flagey alle kansen te geven voor de toekomst. Dat er soms stevige meningsverschillen bestaan over de vorm die dit evenwicht moet aannemen, is duidelijk. Ze hebben tot op heden echter niet geleid tot een onherstelbare breuk.

Ik wil echter wel duidelijk stellen dat we er nog niet zijn. Er is nog geen volledig akkoord. Ik heb voor mezelf heel duidelijk de lijnen uitgezet. Ik wijk daar in geen geval van af. Op dit moment heb ik goede hoop dat we tot een redelijk akkoord zullen komen.

Mijnheer Arckens, Ik ga nu even in op uw concrete vragen. Ik blijf tot nader order een overtuigde aanhanger van cocommunautaire oplossingen in culturele materies in Brussel. Deze aanpak kan op termijn slechts succesvol zijn als het structureel wantrouwen tussen Vlamingen en Franstaligen verdwijnt. Het succes van Flagey is daarbij van essentieel belang. Het is evident dat een eventuele mislukking van Flagey door de tegenstanders van cocommunautaire samenwerking zal worden aangegrepen als een precedent om andere vormen van dergelijke samenwerking bij voorbaat af te wijzen. Dat is ook de reden waarom ik zeer veel energie steek in dat project. Indien we in dit geval slagen, zal er snel een algemeen cultureel akkoord volgen. Als we mislukken, ben ik ervan overtuigd dat het er nooit van komt.

Het punt is dat hier het belang van de gemeenschappen boven dat van het gewest wordt geplaatst. Desnoods ben ik de laatste aanhanger van die stelling. Ik weet me nu nog altijd gesterkt door het parlement. Het gemeenschapsdenken is hier nog altijd sterker, zeker voor de gemeenschapsmateries, dan het gewestelijk denken. Dat staat echter onder druk.

Als de scheiding van de nv Flagey en de vzw Flagey voor de Franse Gemeenschap en het Brusselse Gewest onbespreekbaar zou zijn, dan zouden we met een onoplosbaar probleem opgescheept zitten. Voor mij is dit immers een absolute must. Maar ik kan hier wel bevestigen dat ook de Franse Gemeenschap en het Brusselse Gewest grote voorstanders zijn van een absolute scheiding. Over dat onderdeel bestaat al een volledig akkoord. Daar zit het probleem dus niet.

Het is wel zo dat ik rekening wil houden met het negatieve advies van de Vlaamse beoordelingscommissie Muziek en van de administratie over de huidige werking van Flagey. Weliswaar heb ik dat advies niet gevolgd en

toch subsidie in het vooruitzicht gesteld. Dat gebeurt echter niet binnen de context van het Kunstendecreet. We blijven van mening dat er geen nieuwe middelen van het Vlaams Brusselfonds worden aangewend voor Flagey.

Dat wil dus zeggen dat er geen sprake kan zijn van een automatische toekenning van subsidies gedurende een periode van drie jaar, maar dat ik mijn goedkeuring – en dus ook de uitbetaling van de subsidies – in raad houd tot er een volledig akkoord is over de werking van Flagey. De aanwerving van een algemeen directeur met een sterk en internationaal erkend profiel, met een gedreven visie en een concreet plan, vormt daar een essentieel onderdeel van.

Ik heb voor 2007 geen enkel engagement aangegaan. Ik wil dat er voor 1 maart 2007 een volledig akkoord is over de artistieke invulling. Ik wil bovendien dat de afspraken tussen de vzw en de nv tegen dan geconcretiseerd worden. Enkel en alleen als dat het geval is, engageer ik me voor het afgesproken bedrag. *(Opmerkingen van de heer Erik Arckens)*

Nee, het gaat om 1 miljoen euro. De Vlaamse Gemeenschap geeft 1 miljoen euro, waarvan 500.000 euro aan het VRO-VRK. De Franse Gemeenschap en Brussel geven elk 500.000 euro. Daaraan kan nog een wijziging worden aangebracht. Ik weet dat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest bereid is om extra middelen ter beschikking te stellen. Hetzelfde geldt voor de Franse Gemeenschap. Dan is er nog de gemeente Elseine, die mogelijk bereid is een bijdrage te leveren. Ik wil mee praten over de vraag of een verhoging van de middelen nodig is om te zorgen voor een zeer gezonde basis voor de structurele werking. Ik blijf echter bij mijn standpunt over, bijvoorbeeld, de raad van bestuur.

Mijnheer Arckens, ik blijf bij mijn overtuiging dat een cocommunautair beheer van de oude eerbiedwaardige instellingen waarnaar u verwijst, een zeer wenselijke en haalbare optie is. Of die zaak volgend jaar al wordt geregeld, dat is iets anders. Laten we het hopen. Ik zal in er in elk geval alles aan doen om alle Vlaamse partijen op dezelfde lijn te krijgen. Binnen de Vlaamse Regering bestaat daar eensgezindheid over. Ik weet niet of we een oplossing zullen vinden voor al die eerbiedwaardige instellingen. Mij lijkt 2007 het ideale moment om het probleem van de bicommunautaire federale instellingen minstens aan te pakken. Een volledige oplossing vinden, dat is een ander paar mouwen. Als we erin slagen Flagey – met zijn extreem complexe structuur en historiek – op te lossen, dan is dat een argument te meer om deze oplossing ook in andere dossiers met klem te bepleiten.

Waarde collega's, ik kan in deze fase nog geen definitief akkoord aankondigen. We staan bijzonder ver in de

onderhandelingen en er moeten nog maar een beperkt aantal punten worden uitgeklaard. Ik beklemtoon daarbij dat er in dit dossier enkel een akkoord is als er over alles een akkoord is. Ik laat mijn beslissing tot subsidiëring vanaf 2007 dan ook van het eindresultaat afhangen. Maar ik deel de bezorgdheden die in deze commissie leven en ik zal zeer zorgvuldig waken over de kwaliteit van de oplossingen.

Mijnheer Vanackere, ik ben het volledig met u eens als u er op wijst dat de openheid van culturele initiatieven perfect mogelijk is, ook als het beheer in handen is van één gemeenschap. Dat is overal onze doelstelling. Als er meerdere gemeenschappen bij betrokken zijn, hoop ik dat zo te houden.

Er worden ook geen extra middelen van het Vlaams Brusselfonds ingezet. Ik blijf daarnaast ook streven naar een omvattend samenwerkingsakkoord tussen de twee gemeenschappen. Ik besef dat het al dan niet oplossen van het probleem-Flagey daarbij cruciaal is.

Over de biënnale ben ik zeer formeel. De informatie in de pers klopt. Ik wil me sterk inzetten voor de Vlaamse biënnale in Brussel. Dat is ook geweten. Ik heb het gevoel dat alle partners in de sector het daarmee eens zijn. Op dat vlak wil ik een grote openheid realiseren. Dege-
nen die zich inlaten met cultuur, weten dat ook. We hebben veel geïnvesteerd in beeldende kunst. De inhaaloperatie is aan de gang. Wat echter nog ontbreekt, is een moment om naar buiten te treden en ons internationaal te tonen. Het zou niet slecht zijn als dat in Brussel zou gebeuren. We hebben het dan wel over alle beeldende-kunstinstellingen van Vlaanderen en van Brussel. Ook daar worden nogal wat instellingen structureel ondersteund door de Vlaamse Gemeenschap. Ik denk dan aan Wiels.

Mijnheer Arckens, ik weet niet of er een vierde couplet volgt. Ik kan u enkel zeggen dat het nieuwe feit waar u naar zocht, al een tijdje zichtbaar is. Het belangrijkste nieuwe feit was dat het contract afliep op 31 december 2006 en ik tegen dan een nieuwe overeenkomst wilde sluiten. Andere nieuwe feiten waren de artistieke beoordeling, de financiële situatie van de vzw en het niet voldoende kansen geven aan het VRO-VRK in de programmering. Al deze feiten samen hebben me doen beslissen dat het gedaan was, dat we een nieuw totaalakkoord zouden sluiten met een nieuwe, zuivere lijn. Als we daarin slagen, geloof ik er nog sterk in. Als we er niet in slagen, hoeft het voor mij niet meer, ook al weet ik wat de consequenties zijn: als dit niet lukt, zal ik niet alleen op het vlak van Flagey, maar ook op andere terreinen een nederlaag leiden. Dat zal zo zijn, zelfs al zou ik met een straffe tegenzet kunnen komen waarbij Flagey misschien een Vlaamse instelling wordt. Dat zou perfect kunnen, maar is op dit ogenblik niet onze uitdaging. Het zou mooi klinken, maar nu is de versterking

van de gemeenschappen in Brussel aan de orde. Nu de Vlaamse Gemeenschap eenzijdig versterken in Brussel, zou tot gevolg hebben dat het front tegen het gemeenschapsdenken wordt versterkt. Dat zou strategisch niet verstandig zijn.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik word telkens weer gecharmeerd door uw optimisme. Ik moet zeggen dat het mijn pessimisme een beetje compenseert, en zo komen we tot een bepaald evenwicht.

Ik begrijp heel goed dat op het ogenblik dat u een akkoord bereikte in maart 2005, u nog geen overzicht had van de problemen. Die hebben zich naderhand aangediend. Ik verwijt u dat niet.

Ook bij ons leeft het denken vanuit gemeenschappen, zij het op een andere wijze en met een meer uitgesproken vorm van wantrouwen. Dat wantrouwen is volgens mij ook bij u aanwezig, maar u laat dat niet zien.

Minister Bert Ancliaux: Ik heb geen keuze.

De heer Erik Arckens: Ik weet het. Alhoewel, u zegt op het einde van uw antwoord dat u een aantal limieten stelt en dat het voor u niet meer hoeft als die worden overschreden. U hebt duidelijk gezegd dat u dan gaat voor een Vlaams Flagey. *(Opmerkingen van minister Bert Ancliaux)*

We hebben vandaag een belangrijke zaak besproken. Het is een pilootproject dat kan leiden tot de defederalisering van de oude, eerbiedwaardige culturele instellingen die in Brussel nog bestaan, van welke rechtsvorm ze ook mogen zijn. We zullen van 'bico' – iets wat niemand van ons wenst – naar 'coco' overgaan, maar zeker niet naar 'cocu'. Als dat gevaar zou dreigen, laten we dan maar gewoon voor 'mono' kiezen.

Ik ben heel tevreden, ook met de opmerkingen van de heer Vanackere. Laat er geen twijfel over bestaan dat ook voor mij een Vlaamse culturele instelling in Brussel openheid moet bezitten tegenover de buitenwereld. Die openheid moet voor ons echter niet het eerste punt zijn. Dat is het verschil tussen onze opvattingen. Eerst moet er een werking zijn ten aanzien van de Vlaamse gemeenschap en daarna ook ten aanzien van andere gemeenschappen.

Ik begrijp ook heel goed dat er problemen opduiken, maar één probleem had u toch kunnen zien aankomen. Op een bepaald ogenblik deed de adviescommissie Muziek een uitspraak over Flagey. Aangezien het een cocommunautair opzet is, is er geen Franstalige pendant. Ik weet niet hoe de Franstaligen hun culturele

materies regelen. Ik heb daar geen inzage in. Ik kan me uiteraard inbeelden dat ze gewoon zeggen dat ze het advies gewoon naast zich neerleggen. Op dat punt moet u het been echter stijf houden. U moet duidelijk zeggen dat u daar wel rekening mee houdt.

Minister Bert Anciaux: Dat heb ik ook gedaan.

De heer Erik Arckens: Dat is waar. Het is echter logisch dat als twee gemeenschappen samenwerken, er van beide zijden goed moet worden onderhandeld.

Minister Bert Anciaux: Die beoordeling is gebeurd in 2006. Tijdens de eerste helft van 2006 is dat gedaan in het kader van het Kunstendecreet. In juni volgde de negatieve beoordeling. Ik heb toen gezegd dat ik dat advies niet zo maar naast mij kon neerleggen. In 2007 moet er een echt artistiek project zijn. Men heeft me kwalijk genomen dat ik heb aangegeven dat dit volgens mij enkel kon als er een kwalitatief hoogstaande, internationaal gerenommeerde, nieuwe algemeen directeur aan het hoofd van Flagey zou worden benoemd.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de minister, uit uw antwoord onthoud ik vooral dat u alle kansen wilt blijven benutten om met de beide gemeenschappen het project tot een goed einde te brengen. Hoewel ik het wel enigszins begrijp, vind ik het toch opmerkelijk dat u voor het andere initiatief – de biënnale – resoluut kiest voor een andere visie.

Ik zie geen reden waarom beeldende kunst in Brussel op een andere manier zou moeten worden aangepakt dan bijvoorbeeld het project-Flagey. In beginsel zouden we kunnen denken dat de formule van samenwerking tussen de twee gemeenschappen op basis van respect voor een evenement als de biënnale ook mogelijk moet zijn. Ik begrijp u echter wel enigszins.

De reden waarom u opteert voor een Vlaamse aanpak, is de timing. Iedereen begrijpt dat de internationale culturele kalender voor beeldende kunst in Duitsland, in Italië, in Frankrijk maakt dat er in Europa een bepaald moment is waarop iedereen in de schijnwerpers wil staan.

Mijnheer de minister, ik ben blij dat u bevestigt dat u ambities hebt voor dat initiatief en dat u er voor wilt zorgen dat Brussel en de Vlaamse Gemeenschap voor het voetlicht treden. We hebben echter nog maar een paar maanden de tijd. Ik erken dan ook dat het in dit geval moeilijk wordt de collega's van de Franse Gemeenschap op tijd te overtuigen en er dan ook nog eens voor te zorgen dat het evenwicht gerespecteerd wordt. U hebt gelijk dat u er nu best werk van maakt om dat initiatief op de kaart te zetten. Dat hoeft geen precedent te

zijn. Als het een succes blijkt te zijn en de Franse Gemeenschap er, op basis van respect, aan wenst mee te werken, dan moeten we daar open voor staan.

Ik steun u als u zegt dat u er alles aan wilt doen om er voor te zorgen dat een cocommunautair geleid Flagey slaagt. Ik moedig u aan om die deur niet te sluiten voor het thema dat de heer Van Nieuwenhuysen naar voor heeft gebracht.

Minister Bert Anciaux: De reden voor de Vlaamse biënnale is niet een profilering tegenover de Franse Gemeenschap – laat dat duidelijk zijn –, maar wel een profilering van de Vlaamse Gemeenschap op het gebied van beeldende kunsten. Het project is niet negatief bedoeld.

Oorspronkelijk was het de bedoeling om een eerder Brusselse biënnale te realiseren met alle mogelijke Brusselse culturele partners, maar daardoor zouden een belangrijk deel van de initiatieven op het vlak van beeldende kunst uit de rest van Vlaanderen niet aan bod komen. Nu maak ik er een Vlaamse zaak in Brussel van. Ik vind het belangrijk dat bijvoorbeeld ook het MUHKA in Brussel zichtbaar is. Ik wil Brussel gebruiken als de poort op de wereld voor heel de Vlaamse Gemeenschap.

Ik zou er geen enkel probleem mee hebben dat ook partners van andere gemeenschappen in de zaak worden opgenomen, maar dan is er sprake van een ander evenwicht.

De heer Steven Vanackere: In de internationale kalender wordt een dergelijk evenement heel sterk gelinkt aan steden. U moet een evenwicht vinden zodat van een stad de etalage wordt gemaakt van wat een gemeenschap presteren kan, maar het verhaal mag niet zodanig worden verdund dat het geen statement meer is op de internationale kalender.

Minister Bert Anciaux: Het is echt iets veelvoudigs. Tegelijkertijd roep ik heel de Vlaamse Gemeenschap op om tijdens die periode een stuk verantwoordelijkheid op te nemen op de plek waar zij als gast aanwezig is: Brussel.

De heer Erik Arckens: Ik stel nog een klein vraagje, want ik denk dat het belangrijk is in deze context. Ik heb u toch duidelijk horen zeggen dat de fameuze 3,6 miljoen euro die is opgelopen tot 4 miljoen euro, achterstallige huurgelden betreft die worden kwijtgescholden in ruil voor een verlenging van het huurcontract met 18 jaar?

Minister Bert Anciaux: De koppeling die u maakt, is een beetje bizar, maar de verschillende onderdelen kloppen wel. Ik heb een akkoord gesloten dat, tussen

ons gezegd en gezwegen, ook financieel interessant is voor de vzw. Wij bevrozen immers de huurgelden en dat is, gezien de stijging van het onroerend goed, op langere termijn een interessante aangelegenheid. Voor de nv is het ook belangrijk om weten dat er gedurende een langere periode een vast inkomen is.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Arckens en door de heer Vanackere werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.
